KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

KVINDELIG FREMSKRIDTSFORENING.

Nr. 7.
Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre

København, Søndagen den 15. Februar 1891.

IV. Aargang.
Alle Klager over Uregelmæssigheder i Bladets Forsendelse bedes indgivet til det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Kvindelighed og Erotik.

En Protest.

Tør jeg anmode Redaktionen af „Hvad vi vil" om Plads for efterfølgende Linjer.

Jeg er, Frue, en varm Beundrer af den geniale svenske Forfatterinde, hvis sidste Bog, 2den Del af Kvindelighed og Erotik, blev anmeldt i Deres Blad, og netop derfor er det, jeg tager til Orde mod denne Anmeldelse, idet jeg først og fremmest vil spørge Dem om Grunden til den mærkelige Omstændighed, at Fru Anne-Charlotte Leffler, første Gang hun omtales her i Bladet, eller da i alt Fald første Gang en af hendes Bøger anmeldes her, maa friste den haarde Skæbne, at 1ste Del af nævnte Bog fuldstændig ignoreres, som om den aldrig havde været til, idet der staar: „Bogen begynder med at føre os ind i et Hjem, der i Komfort og Hygge intet synes at mangle. Det er Rikards og Aagots lune Rede o. s. v.", jeg er nødt til at spørge derom; thi jeg forstaar det *ma foi* ikke.

Det synes næsten, som om G. R. har forelsket sig saaledes i denne „Kærlighedens Højsang" —, det tør man vel nok kalde denne Skildring, hvis største Berettigelse unegtelig er Troen paa, at Forfatterinden skildrer eget Følelsesliv, noget hun dog benegter i Fortalen — at alt andet for ham eller hende er Bihensyn, og hvis jeg ikke frygtede for at være uforskammet grov mod en Dame, saa vilde jeg sige, at hun — Anmelderen — eller han — ikke har fjerneste Anelse om, at der eksisterer en 1ste Del, skønt der jo udtrykkelig i Anmeldelsen staar 2den Del, ja, jeg turde give mit Hoved paa, at vedkommende aldrig har læst 1ste Del; thi ellers vilde han (hun?) ikke være saa naiv at sige: „Helt uventet bliver nu Alie Bogens Hovedperson," for alle andre har hun nemlig været det lige fra det Øjeblik, hun i første Del gaar og drømme om Rikard, den unge Ingeniør, Mo'ers Øjesten og forgudede Søn, der er borte paa de lange Rejser. 1ste Del gemmer Nøglen til 2den, gennem den faar man først den rette Forstaaelse af Alies Karakter, den vi ser og følger i de forskellige Udviklingsgrader: gennem Kærligheden til Rikard, gennem Skuffelsen, Resignation, gennem den nagende, tærende Længsel efter Kærlighed, kort sagt, gennem Udviklingen fra halvt Barn til den stolte, selvbevidste og dog saa hengivne Kvinde, der trods Aagot og Børnene ejer hele Rikards Kærlighed, den hun dog nu foragter, hun vil have en hel Kærlighed, en Kærlighed, der kan bære sig selv, leve i og for sig selv. Men ikke et Øjeblik kan man være i Tvivl om, hvem der er Bogens Hovedperson.

Skildringen af Kærlighedsforholdet mellem Andrea og Alie kan undertiden tage Vejret fra en, det indrømmer jeg, men G. R., der taler saa begejstret om: „Hjertets Ret til at hengive sig til den, man elsker, uden at denne Hengivelse skal være betinget af Lysning, Vielse og alle de andre Regler," glemmer, at Alie, i samme Stund, hun mistede Troen paa Andreas Kærlighed, mistede den, fordi han ikke kunde bede hende om at blive, at hun da besluttede sig til at rejse med Rikard, glemmer, at det var Serras store Kærlighed, der næsten drev ham til at kvæle hende, som saa først lod hende udbryde: „dræb mig, borte fra Dig kan jeg ikke leve!" glemmer, at her fuldbragte Serra Ofret, det han aldrig kunde have bragt en anden Kvinde, men nu vidste han, at de to kunde aldrig skilles, Kærligheden hos dem begge havde staaet sin Prøve. Og saa kunde de lige saa godt gifte sig.

Men jeg vil ikke trænge længere ind i denne mærkelige Anmeldelse, det vilde føre mig for vidt — dog vil jeg give Dem det Raad, Frue, at De ikke oftere lader Dem forlede til at give Anmelderen af en halv Bog Plads i Deres lille, ellers saa fornuftige Blad; thi vist er det jo dog, at enhver, der følger med i Literaturen, straks vil se det skæve heri.

Anne-Charlotte Leffler er ubestridt Sveriges første Forfatterinde; hun var Banebryder, hun holdt Fanen højt, og mange og drøje var de Slag, hun uddelte, de bed og sved, hvor de ramte, og Sigtet var godt. Uforglemmelige er de glimrende Billeder „Ur Lifvet", og „Sanne kvinnor" har sikkert spredt Lys i triste Hjem og aabnet mangt formørket Blik. Hun kæmpede for Kvindesagen, den geniale Forfatterinde, det Navn vil jeg mindst forholde hende, men at hun skulde have fortjent det ved 2den Del af Kvindelighed og Erotik, det kalder jeg en ligefrem latterlig Paastand, og mindst af alt værdig at staa i et Blad som „Hvad vi vil", der ogsaa kæmper for Kvindens Rettigheder; men sig, at hun har fortjent det for alle de mange og gode Indlæg, hun har givet i Kvindesagen, og jeg skal være den første til at indrømme det.

Til Slutning vil jeg anbefale den geniale G. R. at skaffe sig den første Del at læse, det er ganske vist et Aarstid siden, den udkom, men han (hun?) vil saa langt bedre forstaa helt fra Begyndelsen, at „Alie er Hovedpersonen."

Hvordan i Alverden kan nogen finde paa en saa urimelig latterlig Ide at anmelde drt halve af en Bog uden tidligere at have anmældt første Halvdel samme Blad.

Jeg vilde have forstaaet det hele, hvis der bare ikke havde staaet 2den Del, jeg vilde da have troet, det var en tilfældig begejstret Læser af Bogen, der havde taget